

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z wniosku S. P. i E. M.
przy uczestnictwie W. K., S. B., K. K., S. W. i Gminy M.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania W. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 26 listopada 2019 r., sygn. akt V Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to,

że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący W. K. powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w zakresie wyspecyfikowanych we wniosku zarzutów naruszenia prawa procesowego i materialnego. Wskazał również na występowanie zagadnienia prawnego zawierającego się w pytaniu, czy nieruchomości, która nie ma ustalonego właściciela i nie ma założonej księgi wieczystej, może stanowić „(...) odniesienie w stosunku do granic nieruchomości podlegających rozgraniczeniu.”.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem, wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie, stanowi - obok podstaw skargi kasacyjnej i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) - odrębne i samodzielne wymaganie konstrukcyjne skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Wynika to z odmiennej funkcji wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, która polega na przekonaniu Sądu Najwyższego, że merytoryczne rozpoznanie skargi kasacyjnej jest uzasadnione z punktu widzenia jej publicznoprawnych celów. Jednocześnie, jak wskazuje się w judykaturze Sądu Najwyższego, powołanie się w skardze kasacyjnej na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej zakłada, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Oczywiste jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą mieć zatem kwalifikowany charakter oraz dotyczyć konkretnych, powołanych we wniosku i niepoddających się różnej wykładni przepisów prawa, co skarżący zobowiązany jest wykazać (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156, i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18, niepubl.).

Bliższa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalała uznać, by skarga kasacyjna była - w przyjętym znaczeniu - oczywiście uzasadniona. Motywy wniosku ograniczały się w istocie do twierdzenia, że skarga

kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w zakresie powołanych w nim zarzutów. Nie zawarto w nich jednak jakiegokolwiek jurydycznego wyводу, wykraczającego poza lakoniczne przywołanie przepisów prawa objętych podstawami skargi i twierdzenie skarżącego, że doszło do ich naruszenia, który mógłby tę oczywistą zasadność skargi potwierdzać.

Niezależnie od tego, należało zauważyć, że skarga kasacyjna, w której zarzucono m.in. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., zmierzała w istocie do ponownej oceny ustaleń faktycznych sprawy, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.). Naruszenie przepisu art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., objęte pierwszym spośród procesowych zarzutów kasacyjnych, może natomiast stanowić podstawę uwzględnienia skargi kasacyjnej, a konsekwentnie także przyjęcia jej do rozpoznania, wyłącznie w szczególnych sytuacjach, gdy sposób sporządzenia uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji wyklucza poddanie go kontroli kasacyjnej (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1997 r., II CKN 112/97, niepubl., z dnia 11 maja 2000 r., I CKN 272/00, niepubl., z dnia 20 lutego 2003 r., I CKN 65/01, niepubl., i z dnia 15 kwietnia 2016 r., I CSK 278/15, niepubl. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 r., III CSK 293/12, OSNC 2013, nr 12, poz. 148). Sytuacja taka nie miała jednak miejsca w niniejszej sprawie, w której motywy zaskarżonego postanowienia pozwalały w pełni zrekonstruować sposób rozumowania Sądu Okręgowego.

Skarżący nie wykazał również by w sprawie, w której złożono skargę, występowało istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), co wymaga sformułowania konkretnego problemu prawnego, możliwych kierunków jego rozstrzygnięcia z odwołaniem się do poglądów orzecznictwa i nauki oraz wyjaśnienia przyczyn, dla których problem ten - w ocenie skarżącego - ma znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter, a zarazem rzutuje na wynik sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, niepubl., z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, niepubl., z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.).

Wywód zawarty w punkcie IV petitum skargi nie czynił zadość tym wymaganiom w stopniu oczywistym.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw